

סמטת דיקסון – לא בדיוק סמטה
רק רחוב קצר, 112 בתים
מרחוב ויקטוריה לרחוב קטקרט
ואחריו מאה הדונמים
והליכה כפרית לרות'רגלן.
השמיים אדומים בלילה
הדבר האהוב על רועי הצאן
בתי חרושת שארובותיהן
צבעו את השמיים באדום.

סמטת דיקסון, בית בשם "שדה הפרות"
מין שקר כי לא היה סימן של שדה
בלי עדרי פרות לטייל בגינת הבית
במקומם, הרכבות שנכנסו ויצאו
מהתחנה, 12 מטר מתחתיו
והרעידו את הבית כמו רעידת אדמה

סמטת דיקסון בית בשם "שדה הפרות"
כשנכנסנו אליו האור עוד ניתן ע"י גז
או האם זה זכרון רומנטי?
הקומה העליונה היתה חדר משחקים
והחדר של אלזה (העוזרת).
חדרי השינה בקומה השניה לא הספיקו לכולם.
חדר האוכל למטה שלא השתמשו בו בכלל
וחדר הסלון הקטן – מי השתמש בו בכלל?
המטבח היה בתינו ב"שדה הפרות"
בו אכלנו וקראנו, בו עמדו נרות השבת
בו התאספנו סביב האח בערבים הקרים
בו צחקנו מבדיחותיו של אבא
אחרי ארוחת הערב של יום שישי
שאמא עמדה ובשלה כל היום
ואז הלכנו לסבתא, אצלה
כל הדודים והדודות נפגשו
פעם בשבוע בדירתה
ודודים התווכחו כל הזמן
הנושא לא היה העיקר,
ובן דוד גיראלד תיקן עובדות
ותאריכים מפעם לפעם.
הם אף פעם לא השתמשו בעובדה
שהם היו מבוגרים מאיתנו ולא ניסו
להשתיק אותנו.
הביתה לפני חצות וכל אחד קיבל
תפוד חם מה"צ'ולנט", ואז
השעון צלצל והחוט שחיבר ממנו לחשמל
נמתח וכיבה את האור.

סמטת דיקסון, במקום עצים היו מנורות גז

בעצם רחוב קצר
אבל הרחוב הכי אדוק בגלזגו.
בצד אחד אולמי דיקסון בו התפללו
בימים הנוראים עם הרב.
מול הבית, בית התפילה
של הקתולים והכומר השמן
אף פעם לא ראינו אותו מחוץ לשער
ותמיד היה שתוי.
היה גם כומר נוצרי קטן שנתן לנו סוכריות מנטה
וגם הרב שלנו שנתן "קניפ" – מילה אחת ב"חדר"
ומקבלים "קניפ" באוזן.

קרוב לרחוב הראשי גר עוד רב
ובפינה אחרת כנסיה אדומה.
בה ניגנו אחיות באורגן
רחוב מאד אדוק באמת.

סמטת דיקסון סמטה מאד יהודית
משפחת כהן ב-108 היה היהודי האחרון
לפני רחוב קאת'קארט
כמו תחנת דלק אחרונה לפני העיר הבאה.
ואז- כל הדרך לרחוב הבא,
משפחה יהודית אחת אחרי השניה
11 משפחות סה"כ.
גברת אחת שהיתה גדולה מאד
עמדה מעל אמנו הקטנה והתלוננה
שמחלת בנה היתה באשמתנו
שלושה רבנים גרו שם
רחוב יהודי מאד-
לא היה לנו על מה להתלונן.

שבת בבקר עוגת ספוג וטה
הלכנו לבית הכנסת שהיה ברחוב קרומוול
שינו את שמו לרחוב נידרי
שנשמע יותר מתאים לבית הכנסת.

ואז גדלנו והאחיות (3) עזבו
את הבית אחת אחרי השניה
ו"שדה הפרות" היה קצת ריק מלבד כמה ביקורים.
אחותי הגדולה הביאה את ילדתה הראשונה
ואני זוכר את התרגשותי להיות דוד
ולהחזיק אותה על ברכי.

אז- תנו לי ואקח אותכם להליכה בסמטת דיקסון
הרחוב בו גדלנו
בזכרונות ילדות נגעתי במקצת
והם בליבנו תמיד.

היו אבא ואמא
שלוש אחיות ושני אחים
שנים של זהב משפחה מאושרת
ועל אף שימים אלו מאחורינו
הם תמיד בזכרוני.
כשאני מרגיש בשפל
אני עוצם את עיני ורואה
את הכל כאז.